

"ฟื้นฟูให้ดีกว่าเดิม" หมายถึง การฟื้นฟูสิทธิของส่วนรวมและพันธกิจของรัฐ

ดร. ยิดายัท กรีนฟีลด์

ไอยูเอฟ เอเชีย/แปซิฟิก

วันที่ 17 สิงหาคม 2563

การแพร่ระบาดของโควิด -19 ทำให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อเศรษฐกิจและสังคมซึ่งเผยให้เห็นถึงความเปราะบางของระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันซึ่งเป็นระบบที่ให้ความสำคัญกับผลกำไรส่วนตัวมากกว่าประชาชน เอื้อให้แก่ทรัพย์สินของบริษัทมากกว่าการสาธารณสุขและความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน ในช่วงสี่ทศวรรษที่ผ่านมาการให้ภาคเอกชนดำเนินการแทนภาครัฐด้านการบริการสาธารณะและสินค้าเพื่อประสิทธิภาพทำให้กลุ่มบริษัทเอกชนและบริษัทข้ามชาติขยายธุรกิจและเพิ่มผลกำไรมากขึ้นในขณะที่รัฐบาลกลับห่างจากการดำเนินการพันธกรณีตามรัฐธรรมนูญในการปกป้องการดำรงชีวิต สุขภาพและความเป็นอยู่ของประชาชน งานการคุ้มครองทางสังคม การดูแลสุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย จากสิทธิที่พึงได้กลายเป็นสิ่งที่อยากได้ แล้วตอนนี้ผลของการกระทำก็ได้ออกมาแล้ว

รูปแบบการเติบโตที่มุ่งเน้นการส่งออกซึ่งขึ้นอยู่กับการลงทุนจากต่างประเทศได้สร้างระบบเศรษฐกิจที่เปราะบางซึ่งล่มสลายภายในไม่กี่สัปดาห์หลังเกิดโรคระบาดทั่วโลก สำหรับประเทศในอาเซียนส่วนใหญ่ นับตั้งแต่สิ้นสุดวิกฤตการเงินเอเชียในปี 2541 การเติบโตทางเศรษฐกิจที่ผ่านมาทั้งหมดจะจบลงภายในเดือนกันยายน -- สองทศวรรษของการเติบโตที่หมดไปในเวลาเพียงหกเดือน นี้ไม่ใช่แค่การบ่งชี้ว่าวิกฤตเศรษฐกิจรุนแรงเพียงใด แต่แสดงให้เห็นว่าเศรษฐกิจ 20 ปีที่ผ่านมาของเรานั้นตื่นเงินแค่นั้น ทรัพย์สินขององค์กรเพิ่มมากขึ้น การส่งออกเพิ่มขึ้น GDP พุ่งสูงขึ้น แต่ความยากจนและความไม่เท่าเทียมก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน แต่การบริการสาธารณะ การคุ้มครองทางสังคม การจ้างงานถาวรที่ล้วนมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจกลับลดต่ำลงเนื่องจากเศรษฐกิจนอกระบบเฟื่องฟูมากขึ้น ความยืดหยุ่นมีมากขึ้น แต่ก็ยังมีความเปราะบางมากขึ้น เศรษฐกิจที่เปราะบางแตกเป็นเสี่ยง ๆ เหมือนแก้ว ต่างจากไม้ไผ่ที่มีความยืดหยุ่นพอที่จะสามารถรับแรงกระแทกและโค้งงอเมื่อเจอกับพายุได้

การผลักดันอย่างไม่หยุดยั้งสำหรับ 'ความยืดหยุ่น' ในช่วงสี่ทศวรรษที่ผ่านมาได้การคุ้มครองทางสังคมและการคุ้มครองแรงงานซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจ รัฐบาลใช้ดัชนีวัดระดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจที่จัดทำโดยธนาคารโลกเป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้า อันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจได้รับการเลื่อนขึ้นหมายถึงการเพิ่มความยืดหยุ่นและการปรับกฎระเบียบใหม่ผลักดันให้คนทำงานเข้าสู่งานที่ไม่มั่นคงมากขึ้น (ผ่านการทำสัญญาจ้างชั่วคราวและการจ้างคนภายนอก) และเศรษฐกิจนอกระบบที่ไม่มีการควบคุม ตัวอย่างเช่น ประเทศไทยถูกมองว่าประสบความสำเร็จเมื่ออันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจ ได้ขึ้นจากอันดับที่ 34 เป็นอันดับที่ 21 ในขณะที่เดียวกันอัตราความยากจนก็เพิ่มขึ้นเป็น 10% และคนทำงานกว่าอีก 2 ล้านคนตกอยู่ในความยากจน ที่สำคัญกว่านั้นคือการที่ผู้คนที่มีรายได้ต่ำสุด 40% ในประเทศไทยเห็นว่าค่าจ้างที่แท้จริงและรายได้ลดลง ก่อนที่จะเกิดการระบาดและวิกฤตของ COVID-19 เสียอีก

เพื่อ 'ฟื้นฟูให้ดีกว่าเดิม' เราจำเป็นต้องฟื้นฟูทุกอย่างที่เคยจัดทิ้งไปเพื่อความยืดหยุ่น เราจำเป็นต้องยกระดับอุตสาหกรรมและบริการที่สำคัญรวมทั้งด้านสุขอนามัย พลังงาน น้ำ การขนส่งและฟื้นฟูค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณะนำมาสนับสนุนการศึกษา ที่อยู่อาศัย อาหารและโภชนาการตลอดจนการคุ้มครองทางสังคมและการสร้างงาน เราจำเป็นต้องสร้างความยืดหยุ่นในระบบเศรษฐกิจที่ตรงกับความสามารถและความยืดหยุ่นของชุมชนของเราและตอบสนองความต้องการของผู้คน เราจำเป็นต้องละทิ้งอันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจของธนาคารโลกเพื่อเป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้าและแทนที่ด้วยการยืนยันสิทธิตามรัฐธรรมนูญของประชาชนในการคุ้มครองทางสังคม ความเป็นอยู่ที่ดีและเพื่อให้แน่ใจว่าชีวิตคู่ควรกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในการ 'ฟื้นฟูให้ดีกว่าเดิม' เราจำเป็นต้องทำเพื่อทุกคนไม่ใช่แค่ผู้มีสิทธิพิเศษเพียงไม่กี่คน เราจำเป็นต้องสร้างเศรษฐกิจที่ยั่งยืนในเชิงนิเวศที่ให้บริการประชาชนและปกป้องสิ่งแวดล้อมที่เราอาศัยอยู่ ในการ 'ฟื้นฟูให้ดีกว่าเดิม' เราต้องทำให้ดีกว่าเดิม